

beszámolóikat arról, hogyan tudják teljesíteni küldetésüket. Hogy tanulhassunk egymástól. Hogy megszakítsuk tehetetlenségünk láncát, és sokasodjunk és szaporodjunk megint.

KODOLÁNYI JÁNOS ÉGŐ CSIPKEBOKOR (RÉSZLET)

Nép? Nem volt nép. Egy sereg törzs, nemzetség, család gyüledéke volt, amelyet csak lazán fogott össze a közös eredet tudata s emlékezés egy valamikor volt, valamikor megnyilatkozott Istenre, akinek ismeretét az ősatya, Ábrahám vitte magával a Folyamközből Kánaánba, s adta tovább fiának, fia fiának s a késői unokák némelyikének. Ábrahám Teráhtól származott, mi pedig tudjuk, hogy ez a Teráh pedig maga a Hold volt, a Nap fia és férje, akivel először a Hajnalcsillagot, Hélal ben Elóhimot nemzette, aztán, mérhetetlen termékenységében a többi csillagokat, még akkor, amikor nem volt idő, s nem volt látható világ.

Az örök jelenben. Ez az örök jelen azonban fokként múlttá változott, mert a világgal együtt süllyedő ember számára menthetetlenül múlttá változik az időtlen isteni világ, amelyet valaha közvetlenül szemlélt az időtlenségben. Múlttá válván, az ember csak a folyton egymásra hullámzó megnyilvánulásokat látja, magát, az örök, időtlen, isteni valóságot nem.

Igy lépett a láthatatlan, érzékelhetetlen Isten helyébe a Holdnak, a megnyilvánulásnak, a tükröződésnek imádása, Teráh imádása. Nem az Atyáé, hanem az égitesté. Teráh isten volt, s tőle származott Ábrahám.

HEGYI BÉLA MENYEGZŐ

Soha nem voltak ennyien lakodalmon Kánában, de még a környéken sem. Hét faluból jöttek rokonok, barátok, ismerősök. A kiadós, hét fogásos ebédet édes és sós sütemények követték, no meg a zamatos galileai és libanoni borok. Sűrű poharazgatás mellett folyt a kedélyes beszélgetés. A násznép könnyen mámoros lett, s hamarosan táncba kíváncszott. Az udvar sarkába húzódtok muzsikusok húrokon, dobokon, csörgőkkel csendítették a dallamot, verték az ütemet.

Először a menyasszony táncolt, hét muszlinkendőt oldva le magáról, aztán az újdonsült férj járta el kemény, szenvedélyes táncát, majd együtt ropták a

sodró, dévaj lakodalmast. A vendégek is fölkeltek az asztalok mellől, s perdültek-fordultak az ifjú pár körül, el-elkurjantva magukat. A bor és a bál kábulatában röpködtek a sikamlós megjegyzések, az asztaloknál mulatságos történetek keltek szárnyra.

Jézus is kérték, hogy táncoljon velük, de ő udvariasan elhárította. Sokkal szívesebben nézte a kavargó tömeget, a fölhevült, boldogságtól sugárzó arcokat, s hallgatta a zengő talpalávalót, a fel-felhangzó nótázást. Már-már tetőfokára hágott a jókedv, a harsány adomázgatás, amikor a szolgák ijedten jelentették a násznagynak: – Uram, elfogyott a borunk. Mit csináljunk? A násznagy nem számított ekkora vendégseregére, s nem gondoskodott időben elegendő italról. Zavarában Máriához, az ifjú pár közeli rokonához lépett, hogy tanácsot kérjen. Mi lesz, ha már az utolsó pohárral koccintanak? Csak nem tör ki a botrány, mielőtt véget érne a menyegző?

Mária odasúgta fiának, mi a násznagy gondja. Jézus elmosolyodott, és meghagyta a szolgáknak, töltsenek tele hét amforát tiszta forrásvízzel, s aztán hozzák eléje mind a hetet. A násznagy felcsattant: – Micsoda tréfa ez, barátom? Hát vízzel akarsz itatni minket? A násznépet nem szabad becsapni! Mária azonban leintette a férfit: – Ne aggodalmaskodjatok. Tegyétek azt, amit a fiam mond.

A szolgák teletöltötték a karcsú korsókat, s felsorakoztatták Jézus lábai előtt. Jézus mindegyik oldalát végigsimította, s tenyerét egy-egy pillanatra mind a hétnek a szájára helyezte. – Most vigyétek ki az asztalokhoz! – szolt a násznagynak. Az hitetlenkedve csóválta fejét, s megeresztett egy káromkodást.

A megkötyagosodott társaság dicsérte az új bort, amit a szolgák kitöltöttek, de fel is háborodott az eljáráson. – Nem ez a szokás errefelé, Násznagy uram! – tették szavá többen is. – Legelőbb mindig a legjobb bort kínálják az ünneplőknek, és amikor már kaptosak, akkor itatják meg velük a lőrért.

Hogyhogy te a gyöngébbikkal kezdted, és most a végére hagytad a legfinomabbat? – A násznagy nem próbált magyarázkodni, hanem egyre lelkesebben kínálta őket. Jézus jót derült a férfi zavarán, és nem fedte föl magát senki előtt sem. S minél gyakrabban ittak belőle, annál inkább feledték neheztelésüket. Derű vert tanyát a szívekben, és nagy-nagy szeretet kapcsolta össze az egész vendégkoszorút.

Jézus is többször öntött magának: – Nem rossz, azt el kell ismerni! – mondta tréfásan anyjának, és csettintett a nyelvével. Mária kérte, ne igyon annyit, még megárhathat. Jézus fölnevetett: – Hidd el, Anyám, még csak be sem tudnék csípni tőle!